

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo šestnáct

Jeff Pippenger

2025-12-22

Číslo šestnáct

Předem se omlouvám za takové množství slov, než přistoupím k hlavnímu tématu. Přeji si vytyčit určité prorocké linie, které jsou důležitými součástmi logiky, již hodlám použít, když budeme přímo uvažovat o knize Jóel. Již dříve jsem zmínil, že hebrejské slovo, které je v knize Jóel překládáno jako „odřít“, má své kořeny v obětním způsobu stvrzování smlouvy ve dnech Abrahamových.

Probud'te se, opilci, a plačte; a kvílejte, všichni pijáci vína, kvůli novému vínu; neboť bylo odřato od vašich úst. Joel 1,5.

Hebrejské slovo „vyřít“ je H3772 a jde o prvotní kořen s významem „odříznout (oddělit, skácet nebo rozseknout); v přeneseném smyslu zničit nebo strávit; konkrétně uzavřít smlouvu (to jest učinit spojenectví nebo dohodu, původně rozříznutím těla a přejitím mezi jeho částmi).“

Uvědomuji si, že Strongova definice výrazu „odříznout“ jej v gramatickém smyslu označuje za „primitivní kořen“. Avšak řezání spojené se smlouvou a s Abrahamem ukazuje, že světlo smlouvy je spojeno s tímto slovem a že toto světlo je předloženo v jeho prvotním historickém kořeni. „Řezat“ ve smyslu dějin smlouvy je prorockým symbolem založeným na jeho prvotních kořenech a zároveň je i gramaticky označeno jako primitivní kořen.

Výrok v pátém verši nejen označuje, že nemají poselství pozdního deště, znázorněné „novým vínem“, ale také to, že jsou „tehdy a tam“ zavrženi jako Boží smluvní lid, smluvní lid, který své „původní kořeny“ odvozuje od Abrahama.

Pokolení, které po čtyřicet let zemřelo na poušti, odvozovalo své prvotní kořeny od Abrahama, což znamená otce mnohých národů. Pokolení, které s Jozuem vstoupilo do zaslíbené země, odvozovalo své prvotní kořeny od Abrahama. Židé, kteří ukřižovali Krista, odvozovali své prvotní kořeny od Abrahama. Protestanté, kteří vyšli z temného středověku a kteří byli poté v roce 1844 vyzkoušeni a pominuti jako Boží vyvolení smluvní lid, odvozovali své prvotní kořeny od Abrahama. Milleritské filadelfské hnutí, které 22. října 1844 vstoupilo do nejsvětější svatyně, odvozovalo své prvotní kořeny od Abrahama. Milleritské laodicejské hnutí, které v roce 1863 znovu vystavělo Jericho, odvozovalo své prvotní kořeny od Abrahama. Laodicejská církev adventistů sedmého dne, která je při brzy přicházejícím nedělním zákoně vyvržena z úst Páně, odvozuje své prvotní kořeny od Abrahama. Všechna tato pokolení naplnila nebo naplní podobenství o vinici.

Opilci v Joelovi procitají, aby zjistili, že byli zavrženi jako Boží lid a že nemají poselství pozdního deště. Tím je pak pravdivý opak. Ti, které Joel označuje za nositele „korun slávy“, pak vstupují do smlouvy, jsou zapečetěni a pozdviženi jako oběť. Úplně první potvrzená smlouva mezi Bohem a

vyvoleným lidem začala týmž „odříznutím“, jež je znázorněno při závěrečné oběti Božího lidu, která začíná při nedělním zákoně. Ono odříznutí je oddělením pšenice od koukole. Koukol je zavržen a uvržen do ohně a pšenice je svázána dohromady jako letniční oběť prvotin z pšenice, která je pak pozdvížena, „jako za dřívějších let“.

Obvykle se poukazuje na čtyři místa, která představují Abrahamovu smlouvu. Ve dvanácté kapitole Genesis je Abraham „povolán“ a je mu dáno zaslíbení, že z něho bude učiněn veliký národ. To není součástí smlouvy, nýbrž povolání skrze zaslíbení. V té chvíli se jeho jméno ještě zní Abram, neboť jedním ze symbolů smluvního vztahu je změna jména. Abramovo jméno je změněno ve třetím ze čtyř kroků smlouvy.

Když totiž Bůh dal Abrahamovi zaslíbení, a protože neměl při kom přísahat, kdo by byl větší, přísahal sám při sobě se slovy: Jistě ti požeňm požeňm a rozmnožím tě rozmnožením. A tak, když trpělivě vytrval, dosáhl zaslíbení. Lidé totiž přísahají při někom větším, a přísaha je pro ně k potvrzení koncem každého sporu. Proto Bůh, chtěje tím hojněji ukázat dědicům zaslíbení nezměnitelnost svého rozhodnutí, zaručil je přísahou, aby skrze dvě nezměnitelné věci, v nichž bylo nemožné, aby Bůh lhal, se nám dostalo mocného povzbuzení, nám, kteří jsme se utekli pro útočiště, abychom se chopili předložené naděje. Tu máme jako kotvu duše, pevnou a jistou, a pronikající až dovnitř za oponu, kam pro nás jako předchůdce vešel Ježíš, jenž se stal veleknězem na věky podle řádu Melchisedechova. Židům 6:13–20.

Povolání bylo Božím zaslíbením Abramovi a On poskytl druhé svědectví prostřednictvím „přísahy“, která následovala. „Přísaha“, která následovala, byla trojí. Po povolání zaslíbením, které bylo prvním krokem, jsou druhý, třetí a čtvrtý krok skutečnou trojí smlouvou, kterou Bůh uzavírá s vyvoleným lidem. V 1. Mojžíšově patnácté kapitole Bůh formálně „rozsekává“ (ustanovuje) smlouvu prostřednictvím dramatického obřadu, v němž jedině Bůh prochází mezi rozpůlenými zvířaty a bezpodmínečně zaslibuje zemi Abrahamovým potomkům. Zaslíbená země byla představena jako země mezi dvěma řekami: řekou Egyptskou a řekou Eufratem. První krok trojí smlouvy zahrnuje přímý odkaz na prorockou symboliku dvou řek a na vše, co je s tímto symbolem spojeno. Když inspirace poukazuje na řeky Ulai a Hiddekel jako na události, které jsou nyní v procesu naplnění, byly tyto dvě řeky předobrazeny v Abramově proroctví. Dějiště se nachází mezi Abramovými dvěma řekami, které, jsou-li spojeny s Danielovými dvěma řekami, tvoří čtyři řeky, neboť hlas Kristův je hlasem mnohých vod.

V ten den učinil Hospodin s Abramem smlouvu a řekl: Tvému potomstvu jsem dal tuto zemi, od egyptské řeky až k veliké řece, řece Eufratu: Kenejce, Kenezovce, Kadmonejce, Chetejce, Ferezejce a Refaímce, Emorejce, Kananejce, Gírgašejce a Jebusejce. Genesis 15,18–21.

Země zaslíbená Abramovi byla celým světem, který je v posledních dnech znázorněn deseti králi, zatímco v prvních dnech smlouvy byl uveden jako deset kmenů, nikoli králů. Sto čtyřicet čtyři tisíc bude v konfliktu s celým světem. Svět se tehdy zapojí do procesu zkoušky vynucování nedělní bohoslužby prostřednictvím jednotné světové vlády pod vedením šarlatově oděné nevěstky ze Zjevení sedmnácté kapitoly, která kraluje nad deseti králi země. U Abrama je církevně-státní symbol šelmovy modly znázorněn egyptskou řekou, symbolem státnictví, a řekou babylónskou, symbolem církevnictví.

Po těchto věcech přišlo k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo, řkouc,

Neboj se, Abrame: já jsem tvůj štít a tvá převeliká odměna.

I řekl Abram: Panovníku Hospodine, co mi dáš, když odcházím bezdětný a správcem mého domu je tento Eliezer z Damašku? Abram dále řekl: Hle, nedal jsi mi potomstvo, a aj, dědicem se mi stane ten, kdo se narodil v mém domě. A hle, stalo se k němu slovo Hospodinovo:

Ten nebude tvým dědicem; nýbrž ten, který vzejde z tvého vlastního lůna, bude tvým dědicem. Potom ho vyvedl ven a řekl: „Pohleď nyní k nebi a sečti hvězdy, můžeš-li je spočítat.“ A řekl mu: „Takové bude tvé potomstvo.“

I uvěřil Hospodinu; a on mu to počítal za spravedlnost. I řekl mu,

Já jsem Hospodin, který jsem tě vyvedl z Uru Chaldejských, abych ti dal tuto zemi do dědictví.

I řekl: Panovníku Hospodine, podle čeho poznám, že ji zdědím? A řekl mu,

Vezmi mi tříletou jalovici, tříletou kozu, tříletého berana, hrdličku a holoubě.

I vzal všechny tyto věci, rozpůlil je uprostřed a položil jednotlivé poloviny proti sobě; ptáky však nerozpůlil. Když pak na mrtvá těla slétalo dravé ptactvo, Abram je odháněl. A když slunce zapadalo, padl na Abrama hluboký spánek; a hle, padla na něj hrůza veliké temnoty. I řekl Abramovi,

Věz s jistotou, že tvé potomstvo bude cizinou v zemi, která nebude jejich, a budou jí sloužit; a budou je soužit po čtyři sta let. Avšak i ten národ, kterému budou sloužit, budu soudit; a potom vyjdou s velikým majetkem.

A odejdeš ke svým otcům v pokoji; budeš pohřben v požehnaném stáří.

Avšak ve čtvrtém pokolení se sem opět vrátí, neboť nepravost Emorejců ještě nedosáhla plné míry.

I stalo se, že když slunce zapadlo a nastala tma, hle, dýmající pec a hořící pochodeň, které prošly mezi těmi díly. Genesis 15,1–17.

Ten, jenž měl Mojžíše a syny Izraele vést v noci jako ohnivý sloup a ve dne jako oblak, prošel mezi těmi „rozťatými“ kusy jako dýmající pec a hořící pochodeň.

Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl po cestě, a v noci v sloupu ohnivém, aby jim svítil, takže mohli jít ve dne i v noci. Sloupu oblakového ve dne ani sloupu ohnivého v noci neodňal od lidu. Exodus 13,21.22.

Hořící pochodeň a dýmající pec byly předobrazem sloupu oblaku či ohně a představují prorocký prvek prvního kroku ze tří kroků, které jsou zahrnuty v tom, jak Bůh uzavírá smlouvu s Abramem. Kapitola začíná slovy „Neboj se“, neboť poselstvím prvního anděla je: bojte se Boha, a ti, kdo se jako Abram bojí Boha, se nebudou muset Boha bát. Jsou dva druhy bázně, protože jsou dvě třídy lidí.

Dále v pasáži o smlouvě Abram uvěřil Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost. Tři andělé jsou paralelou díla Ducha svatého, jak je předkládá Jan, který učí, že Duch svatý usvědčuje ze tří věcí: z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Tyto charakteristiky odpovídají třem andělům, takže poté, co je v pasáži o smlouvě předložena bázeň Boží, je označen druhý krok spravedlnosti, načež následuje vyhlášení soudu, který je třetím dílem Ducha svatého a poselstvím třetího anděla. První krok smlouvy předobrazoval poselství prvního anděla, které je vždy fraktálem všech tří poselství. Tři kroky procesu smlouvy představují tři anděly ze Zjevení čtrnáct.

Poté, co je Abram uznán za spravedlivého, čímž je označen druhý anděl, připravuje oběť, neboť oběť je připravena těsně před třetím stupněm soudu. Tato oběť představuje oběť Lévioců z Malachiáše 3, která je pozdvižena jako korouhev. Právě tak jako tři období po čtyřiceti letech v životě Mojžíše představují poselství tří andělů, prvních čtyřicet let Mojžíšova života obsahuje všechny tři kroky poselství tří andělů.

Svědectví Mojžíšovo začíná u jeho rodičů, kteří se báli Boha (první krok), po němž následovala vizuální zkouška. Druhý krok zahrnuje vizuální zkoušku, jak tomu bylo v první kapitole knihy Daniel, když se Daniel nejprve bál Boha a odmítl jíst babylónskou stravu, a poté byl zkoušen na základě svého tělesného vzhledu. Potom pro Daniela přišla třetí zkouška o tři roky později od krále Nebúkadnesara, symbolu krále severu a nedělního zákona, což je poselství třetího anděla.

Mojžíšovi rodiče se báli Boha, vložili jej do archy na vodu a faraónova dcera byla vedena k tomu, aby situaci uviděla, a poté rozhodla ve prospěch záchrany dítěte. Počátek Mojžíšova života byl znázorněním smlouvy, kterou Bůh uzavřel s lidstvem, a potom Bůh skrze Mojžíše uzavřel smlouvu také s vyvoleným národem vybraným z lidstva. Noemova smlouva s lidstvem představuje veliký zástup a Mojžíšova smlouva s vyvoleným lidem představuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Oběť, kterou měl Abram přinést k potvrzení smlouvy, nesla znak Noemovy smlouvy, právě tak jako jej nesl Mojžíš, který o staletí později naplnil Abramovo proroctví.

Oběť se skládala z pěti různých zvířat: z tříleté jalovice, tříleté kozy, tříletého berana, hrdličky a holouběte. Ptáci byli ponecháni vcelku a jalovice, beran a koza byli „roztati“ na poloviny. Tato oběť předobrazuje vyzdvižení korouhve v posledních dnech jako viditelné zkoušky pro lidstvo. Viditelným znamením pro faraónovu dceru byl nemluvně Mojžíš v arše. Archa je symbolizována osmi dušemi v arše. Číslo „osm“ je ustanoveno jako jeden z prorockých znaků korouhve sto čtyřiačtyřiceti tisíc. Když vezmete v úvahu pět zvířecích obětí a tři rozdělíte na poloviny, pak se vaše oběť skládá z osmi částí, jak to předobrazuje Noe, a poté je to potvrzeno v Abramově oběti.

Těch pět zvířat, když jsou rozdělena podle Božího příkazu, představuje číslo „osm“, a tímto způsobem představují ony duše na konci světa, jež byly předobrazeny „osmi“ dušemi na arše. Znamení obřízky, které je druhým krokem v Abramově trojnásobné smlouvě, mělo být vykonáno „osmého“ dne po narození a tento obřad byl nahrazen křtem, který předobrazuje Kristovo vzkříšení, jež nastalo „osmého“ dne. Číslo „osm“ je ustáleným znakem smluv jak Noemovy, tak Mojžíšovy, a ty předobrazují sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří budou vyzdviženi jako praporová oběť a kteří jsou „osmým“, jenž je ze sedmi.

Těch pět zvířat představuje pět moudrých panen, které jsou předobrazeny „osmi“ na arše; přejdou ze starého světa do nového světa — aniž by okusily smrti.

Abramova oběť byla čistou obětí, neboť všechna zvířata v této oběti byla čistá, a společně představují hlavní zvířata používaná k celopalům. Poselství prvního anděla zahrnuje příkaz uctívat Stvořitele a hlavní obětní zvířata bohoslužebného řádu svatyně, který měl být zaveden, když se Abramovo proroctví naplnilo v době Mojžíšově, jsou představena jako oběti uctívání, a zároveň předobrazují výzvu prvního anděla k uctívání Stvořitele.

Osmnáctý verš výslovně uvádí: „V onen den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu.“ To označuje první ze tří kroků, které předobrazují tři anděly ze Zjevení čtrnácté kapitoly. Krok smlouvy v 1. Mojžíšově patnácté kapitole představuje poselství prvního anděla ze Zjevení čtrnácté kapitoly, po němž následuje druhý anděl, který byl předobrazem druhým krokem Abramovy smlouvy nalezeným v 1. Mojžíšově sedmnácté kapitole.

Ve druhém kroku je Abramovo jméno změněno na Abraham. Abram znamená „otec je vyvýšen“ a Abraham znamená „otec mnohých národů“. Při povolání Abrama bylo dáno zaslíbení, že se stane velkým národem, avšak toto zaslíbení nebylo stvrzeno, dokud nebylo Abramovo jméno změněno. Tehdy se stal prvním otcem vyvoleného smluvního lidu. Další krok předobrazoval poselství třetího anděla, když byl Abraham zkoušen při obětování Izáka, což bylo předobrazem kříže, který byl předobrazem 22. října 1844, jenž je předobrazem nedělního zákona — což je poselství třetího anděla. Tento třetí smluvní krok se naplnil dne dvaadvacátého října roku 1844 a je vyložen v 1. Mojžíšově 22.

Ve druhém kroku, jímž je poselství druhého anděla, kdy je Abramovo jméno změněno, je obřízka ustanovena jako „znamení“ smluvního lidu a jeho vztahu k Bohu. Právě v dějinách poselství druhého anděla je Boží lid zapečetěn. Jsou pozdviženi jako prapor při poselství třetího anděla, znázorněném nedělním zákonem, avšak zapečetění jsou v období těsně před nedělním zákonem, což by v milleritských dějinách bylo těsně předtím, než se 22. října 1844 zavřely dveře.

Totéž platí o třech dekretech k vyjití z Babylona, které započaly proroctví o 2300 letech a které skončilo při příchodu třetího anděla 22. října 1844. Chrám byl dokončen v období druhého dekretu, po prvním, avšak před třetím. Základy byly položeny během prvního dekretu a stavba chrámu byla dokončena v období druhého dekretu. Třetí dekret v roce 457 př. Kr. započal 2300 let, zatímco sám tento dekret navrátil Židům národní svrchovanost. U třetího mezníku je ustanoveno království, jak to znázorňuje obnovení národní svrchovanosti při třetím dekretu a vyvýšení vítězné církve jako korouhve při nedělním zákonu.

Třetí výnos předznamenával příchod třetího anděla na svatbu dne 22. října 1844. Nevěsta se připravuje před svatbou, nikoli při svatbě. Zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc je dovršeno těsně před nedělním zákonem v časovém období prorocky znázorněném jako zkouška obrazu šelmy. Jsme poučeni, že zkouška obrazu šelmy je zkouškou, kterou musíme projít před uzavřením doby milosti.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude vytvořen dříve, než skončí doba milosti; neboť má být velikou zkouškou pro Boží lid, podle níž bude rozhodnut jeho věčný úděl. Vaše stanovisko

je takovou směsicí rozporů, že bude svedeno jen nemnoho lidí.

„Ve Zjevení 13 je tento námět jasně předložen; [Zjevení 13,11–17, citováno].“

„To je zkouška, kterou musí Boží lid podstoupit, než bude zapečetěn. Všichni, kdo prokázali svou věrnost Bohu tím, že zachovávali Jeho zákon a odmítli přijmout falešnou sobotu, se postaví pod prapor Pána Boha Jehovy a obdrží pečeť živého Boha. Ti však, kdo se zřeknou pravdy nebeského původu a přijmou nedělní sobotu, přijmou znamení šelmy.“ Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Dveře se uzavřely 22. října 1844, což předobrazovalo zavřené dveře při nedělním zákonu. Sestra Whiteová uvádí, že zkouška obrazu šelmy je zkouškou, kterou musíme projít „před“ uzavřením doby milosti, a také uvádí, že právě v této zkoušce se rozhoduje o našem věčném údělu. Před nedělním zákonem se nevěsta připravuje, a to vyžaduje mít náležité svatební roucho, roucho, které má být očištěno přečišťujícími ohni Posla smlouvy. Pečeť je vložena před svatbou, a potom při nedělním zákonu nastává svatba.

Sestra Whiteová uvádí, že zapečetění je zakotvením v pravdě jak po stránce rozumové, tak duchovní. Dále uvádí, že „když“ bude Boží lid zapečetěn, „tehdy“ přijde třibení Božích soudů. Třibení jsou soudy, které začínají při zemětřesení ze Zjevení jedenácté kapitoly, jímž je nedělní zákon ve Spojených státech.

Milleritský chrám byl dokončen při Půlnočním volání, což ukazuje, že pečeť je vložena před třetí mezník soudu. V Abrahamově smlouvě byl třetím krokem soudu Izák na hoře Mórija, jenž předobrazoval nejen Krista na kříži, ale také obětování Levitů v Malachiášovi 3.

A usedne jako tavič a čistič stříbra; a očistí syny Léviho a přečistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma příjemná Hospodinu jako za dnů dávných a jako v letech minulých.

A přiblížím se k vám k soudu; a budu rychlým svědkem proti kouzelníkům a proti cizoložníkům a proti křivě přísahajícím a proti těm, kdo utiskují nádeníka o jeho mzdu, vdovu i sirotka, a odvracejí cizince od jeho práva a nebojí se mne, praví Hospodin zástupů. Malachiáš 3,3–5.

Po procesu očišťování bude oběť „pak“ jako za dnů dávných a oběť je připravována během závěrečného aktu soudu, neboť právě tehdy jsou levité, kteří byli očištěni a připraveni jako oběť, postaveni do protikladu k pošetilým pannám, proti nimž má být Kristus „rychlým svědkem“. „Rychlý svědek“ je „věrný svědek laodicejské církvi“, který vrhá Šebnu jako míč do daleké země a který Laodicejské prudce vyvrhuje ze svých úst. Oddělení pšenice a koukole bude rychlé, neboť závěrečné pohyby jsou rychlé. Tím rychlým poslem je Ten, který náhle přichází do svého chrámu v Malachiáši 3.

Pozdvižení oběti v Malachiášovi „jako za dnů starých“ je pozdvižením korouhve sto čtyřiceti čtyř tisíc; bylo to pozdvižení oběti dvou letničních snopových chlebů; bylo to pozdvižení hada na tyči na poušti; bylo to pozdvižení Krista na kříži a bylo to pozdvižení Šadracha, Mésacha a Abednega v ohnivé peci s Kristem, zatímco celý svět žasl a divil se; bylo to vydání tabule z roku 1843 a

zamýšlený účel tabule z roku 1850.

Bylo to ve druhém kroku Abrahamovy smlouvy, kdy byl ustanoven a nařízen obřad obřízky, a tím se stal znamením smlouvy. Abraham, na rozdíl od Mojžíše, dal Izáka obřezat ihned, takže když jej ve třetím kroku pozvedl jako oběť, Izák představoval toto znamení. Toto znamení bylo později nahrazeno křtem; obě pak společně vydávají dvojí svědectví o znamení kříže.

„Co je pečetí živého Boha, která je vložena na čela Jeho lidu? Je to znamení, které mohou číst andělé, nikoli však lidské oči; neboť zhoubný anděl musí spatřit toto znamení vykoupení.

Chápavá mysl spatřila znamení kříže Golgoty na Pánových přijatých synech a dcerách. Hřích přestoupení zákona Božího je odstraněn. Mají na sobě svatební roucho a jsou poslušni a věrni všem Božím přikázáním.“ Manuscript Release, číslo 21, 51.

V prvním kroku smlouvy v Genesis patnáct je určeno časové proroctví o 400 letech v otroctví a Pavel totožné období určuje jako 430 let. Pavlův výpočet začíná povoláním v Exodus dvanáct, neboť zahrnuje i dobu Abramova pobývání v cizině. Při pečlivém uvážení jsou čtyři sta let ve vztahu ke třiceti letům jedním symbolem, který předkládá Pavel, a čtyři sta let, která předkládá Abram, jsou jiným symbolem. Co tedy představuje období čtyř set let a co představuje období čtyř set třiceti let a co představuje třicet let?

Učenci výstižně prokázali, že čtyři sta třicet let lze rozdělit na dvě období po dvě stě patnácti letech, přičemž první období bylo bez poroby a otroctví, druhé pak bylo obdobím otroctví.

Abraham vstoupil do Kanaánu ve věku 75 let a Izák se narodil, když bylo Abrahamovi 100 let (o 25 let později). Jákob se narodil, když bylo Izákovi 60 let, a Jákob vstoupil do Egypta, když mu bylo 130 let. To činí celkem 215 let v Kanaánu a 215 let v Egyptě, dohromady tedy 430 let. Pro studenta proroctví to poskytuje dvě svědectví ze dvou smluvních symbolů, neboť Pavel, stejně jako Abram, měl změněno své jméno. Pavel uvádí 430 a Abram 400. Naplnění řádek za řádkem dvou souvisejících časových proroctví je spojeno s obdobím první smlouvy, které vedlo k ustanovení Božího vyvoleného lidu.

Když Kristus vstoupil do dějin, aby na jeden týden potvrdil smlouvu s mnohými, představoval tento týden dvě vzájemně související časová proroctví. Pavlovo proroctví o čtyřech stech třiceti letech lze rozdělit na dvě stejné části, stejně jako Kristův týden. Dvě stě patnáct let v Kanaánu, po nichž následovalo dvě stě patnáct let v Egyptě, předobrazuje Kristovo svědectví osobně po 1260 dnů, po němž následuje 1260 dnů Kristova svědectví v osobě Jeho učedníků. Těch 2520 dnů, po něž Kristus potvrdil smlouvu, také představuje sedm časů, které jsou „svárem Jeho smlouvy“.

Od roku 723 př. Kr. do roku 1798 uplynulo 2520 let a tato léta jsou rozdělena do dvou období po 1260 letech, představujících pohanství, které po 1260 let šlape po svatyni a zástupu, po němž následuje papežství, které po 1260 let šlape po svatyni a zástupu. Středem Kristova týdne byl kříž a střed týdne (538) vytváří 1260 let pohanského svědectví, po němž následuje 1260 let pohanského svědectví ze strany papežského učedníka pohanství. Když bylo při kříži zmocněno Kristovo království milosti, předobrazovalo rok 538, kdy bylo zmocněno království antikristovo. Při kříži byl doslovný Izrael pomínut a započal duchovní Izrael. Roku 538 bylo pomínuto doslovné

pohanství a započalo duchovní pohanství.

Abramovo proroctví o čtyřech stech letech je zároveň čtyřmi sty třiceti lety. Je to totéž proroctví, avšak předložené prostřednictvím dvou smluvních symbolů. Tato dvě související časová proroctví určovala zotročení a vysvobození Božího lidu, které mělo být naplněno na počátku smluvních dějin starověkého Izraele. Na konci smluvních dějin starověkého Izraele je jedno časové proroctví, které se shoduje s jiným ve vztahu den za rok, a tak vyznačuje dvě časová proroctví zdůrazňující vysvobození a zotročení.

Uprostřed dějin počátku a konce starověkého Izraele nalézáme Daniela v babylonském zajetí. Z těchto dějin smlouvy, které určují porobu a zaslíbení vysvobození, je předloženo proroctví, jež spojuje dějiny smlouvy starověkého Izraele s dějinami smlouvy moderního Izraele. V knize Daniel jsou rozpoznána dvě časová proroctví. „Přísaha“ Mojžíšova „sedmkrát“ z Leviticus 26 je uvedena v Daniel 9/11, stejně jako otázka ve verši třináctém v Daniel 8, která vede k odpovědi ve verši čtrnáctém, jež vymezuje proroctví o 2300 letech. „Přísaha“, která je, je-li porušena, „Mojžíšovým prokletím“ v Daniel 9,11, byla při svém vykonání proti jižnímu království roku 677 př. Kr. dovršena 22. října 1844, stejně jako 2300 let. Obě rozptýlení 2520 jsou obsažena v otázce verše třináctého a odpovědi verše čtrnáctého je 2300.

Tak jako u Mojžíše, alfy dějin smlouvy starověkého Izraele, a tak jako u Krista, omegy dějin smlouvy starověkého Izraele, zahrnovaly i počáteční dějiny alfy moderního Izraele dvě vzájemně související časové proroctví. Jedno představovalo porobu a otroctví a druhé vysvobození. Rozdělení 430 let na dvě stejné části v alfě dějin starověkého Izraele předobrazovalo prorocké rozdělení, které se opakovalo v týdnu, kdy Kristus potvrdil smlouvu, a vzájemně související období soudu za porušení smlouvy, které bylo rozděleno na dvě stejné části, předkládá dva svědky, že dějiny alfy moderního Izraele by měly podobnou prorockou kotvu. Skutečnost, že 2520 let a 2300 let končí společně, poskytuje třetí svědectví o dvou vzájemně souvisejících časových proroctvích, která obsahují proroctví rozdělené uprostřed na dvě stejné části.

Tři svědkové by vedli duši k očekávání, že když Pán vstoupí do smlouvy se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci v omega dějinách moderního Izraele, budou zde dvě související proroctví prorockého času a s nimi spojené období rozdělené na dvě stejné části; avšak tak tomu být nemůže, neboť když Pán vstoupil do smlouvy s moderním Izraelem, pozvedl svou ruku k nebi a prohlásil, že času již nebude.

Smlouva sto čtyřiceti čtyř tisíc je znázorněna dvěma snopy pozdvihování z prvotin pšeničné oběti. Prorocká struktura tří svědků, po níž následuje dvojí svědectví postrádající rozlišení prorockého času, se nachází v Abramově oběti jalovice (která byla rozdělena na stejné díly), kozy (která byla rozdělena na stejné díly) a berana (který byl rozdělen na stejné díly), po nichž následovala hrdlička a holoubě.

První tři oběti měly se svou symbolikou spojeny tři roky, což ukazuje, že představují tři oběti, které nesly prorocký čas. Nejenže všechny tři oběti nesly prorocký čas, ale každá z nich měla prorocký čas, který byl rovnoměrně rozdělen do dvou období. Hrdlička a holoubě nemají uvedený věk; bylo pouze třeba, aby byli mladí, neboť představují poslední generaci smluvního lidu, která je

znázorněna dvěma ptáky neboli dvěma stády.

Dvě stáda představují veliký zástup a sto čtyřicet čtyři tisíc, avšak oba ptáci mají druhotný význam. Holubice je jednou z obětí pro svatyni, a když vyhledáte označení holubice jako oběti, častěji než ne znamená určitý druh hrdličky; kdežto holubice v Abramově oběti označuje ptáka tak mladého, že ještě nemá peří, anebo, což je ještě horší, ptáka, jehož peří bylo vyškubáno. Na této prorocké úrovni představují oba ptáci pšenici a koukol.

V posledních dnech bude prapor pozdvižen k nebesům jako pták, a stane se tak právě v té době, kdy se dva nečistí ptáci chystají pozdvihnout ničemnost a usadit ji na její trůn v Šineáru.

Potom vyšel anděl, který se mnou mluvil, a řekl mi: Pozdvihni nyní své oči a pohleď, co je to, co vychází. I řekl jsem: Co je to? A on řekl: Toto je éfa, která vychází. Dále řekl: Toto je jejich podoba po celé zemi. A hle, byl pozdvižen kotouč olova; a toto je žena, která sedí uprostřed éfy.

I řekl: Toto je ničemnost. A vrhl ji doprostřed éfy; a na její otvor vrhl olověné závaží.

Potom jsem pozdvihl své oči a pohleděl, a hle, vyšly dvě ženy, a vítr byl v jejich křídlech; neboť měly křídla jako křídla čápa. I pozdvihly éfu mezi zemi a nebe. Tehdy jsem řekl andělu, který se mnou mluvil: Kam tyto nesou éfu? A on mi řekl: Aby jí vystavěly dům v zemi Šineáru; a bude upevněna a postavena tam na svůj vlastní podstavec. Zachariáš 5,5–11.

Papežství, znázorněné jako „ničemnost“, anebo u Pavla jako „ten ničema“, utrpělo svou smrtelnou ránu roku 1798, když byl na koš, v němž sedí, položen talent olova. Poté ji spiritualismus a odpadlé protestantství vyzdvihnou a vystavějí jí dům v Šineáru, právě v tom okamžiku, kdy Bůh dokončí stavbu domu, který hodlá pozdvihnout jako korouhev. U Zachariáše jsou padělaná korouhev i žena ničemnosti znázorněny jako holubice. Svět si tehdy bude volit mezi Římem, jenž je klecí každého nečistého a nenáviděného ptáka, a holubicí, symbolem Boží smlouvy s lidstvem.

I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl veliký Babylon a stal se příbytkem démonů, doupětem každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a nenáviděného ptactva. Zjevení 18,2.

Kristus prohlásil v souvislosti se svou smrtí a vzkříšením: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím.“ Tyto tři dny představují prorocké období, v němž je vztyčen chrám, jak tomu bylo u Mojžíše, u Krista i u milleritů. Požadavek, aby Abram obětoval tříletou jalovici, tříletou kozu a tříletého berana, představuje, že v rámci každých ze tří dějin smlouvy, o nichž nyní uvažujeme, bude zbudován chrám. Konečný chrám smlouvy sto čtyřiceti čtyř tisíc, jímž je korouhev, má být vyzdvížen jako koruna k nebi. Z tohoto důvodu jsou jalovice, koza a beran zemskými zvířaty, čímž se vytváří rozdíl vůči ptákům, kteří létají v nebesích. Chrám smlouvy, který je zbudován v posledních dnech, nastává tehdy, když je Jeruzalém vyzdvížen nad všechny pahorky a hory.

Ačkoli jsem dosud neurčil každý prvek prvního ze tří Abramových smluvních kroků, doposud má každý prvek, který jsme zvažovali, svůj protějšek na počátku i na konci starověkého doslovného Izraele a na počátku moderního Izraele. Ukázali jsme tři kroky andělů ze Zjevení čtrnáct v Abramově prvním smluvním kroku. Fraktál tří andělů, který se nachází v prvním Abramově

smluvním kroku, bude ještě zřetelněji potvrzen, až budeme uvažovat o Abramově druhém a třetím smluvním kroku.

Abramových „osm“ obětí nepředstavuje pouze oběti, které se později staly součástí Mojžíšových svatynních obřadů, nýbrž vymezují a potvrzují úlohu prorockého času v příběhu Božího lidu smlouvy. Potvrzují počátky i konce Izraele jako Božího vyvoleného lidu, ať již doslovného, nebo duchovního.

Pavlových 430 let je prorocké období, které nelze logicky oddělit od Abramových 400 let. Jsou-li položena jedno přes druhé, vytvářejí období třiceti let, po němž následuje čtyři sta let. Právě zde budeme pokračovat v příštím článku.

„Prorocství zaznamenaná ve Starém zákoně jsou slovem Páně pro poslední dny a naplní se stejně jistě, jako jsme viděli zpusťošení San Franciska.“ Dopis 154, 26. května 1906.